

достовірної, якісної та адекватної інформації про заборгованість, яка формується в системі бухгалтерського обліку.

Запаси з огляду на динамічний характер потребують ефективного управління, так як вони також активи, які утримуються для продажу за умови звичайної господарської діяльності (товари); які перебувають у процесі виробництва з метою подальшого продажу продукту виробництва, (незавершене виробництво); утримуються для використання під час виробництва продукції, виконання робіт та надання послуг (сировина, матеріали тощо). У зв'язку з цим, виникає необхідність вдосконалення теоретичних і методичних аспектів визнання, класифікації, документування, оцінки та відображення МШП у системі бухгалтерського обліку [1].

Для поліпшення обліку МШП важливим є налагодження системи внутрішнього контролю на підприємстві. Це викликано тим, що МШП мають принципову розбіжність з іншими виробничими запасами, йдеться про те, що при їх експлуатації не відбувається їх зменшення так, як це, наприклад, відбувається з матеріалами, сировиною чи паливом. МШП до кінця їх використання, як правило, своїх якостей не втрачають.

Отже, сучасне нормативно-правове забезпечення обліку малоцінних та швидкозношуваних предметів в Україні складається з цілого ряду нормативних документів, покликаних здійснювати його регулювання та методичне забезпечення, однак, існує і цілий ряд проблемних моментів, які ускладнюють практичну організацію і здійснення обліку МШП.

Список використаних джерел:

1. Сопко В.В. «Бухгалтерський облік»,. Серія: Економіка. – 2015. – №1 (45). С.298-303.

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 9 «Запаси».

URL:<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0085-00>.

3. План рахунків бухгалтерського обліку

URL:<https://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0389-01>.

Левчук О.О.,

магістр, спеціальність «Облік і оподаткування»,

науковий керівник:

к.е.н., доцент Новіченко Л.С.

Національна академія статистики, обліку та аудиту

(м. Київ)

БУХГАЛТЕРСЬКИЙ ОБЛІК РЕМОНТІВ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ВІДПОВІДНО ДО МІЖНАРОДНИХ ВИМОГ

Питання бухгалтерського обліку основних засобів та їх ремонту є важливими для будь якого суб'єкта господарювання. Враховуючи, що на сьогодні окремі види підприємств зобов'язані вести бухгалтерський облік відповідно до вимог Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (далі –

МСБО) та розкривати інформацію у фінансовій звітності з урахуванням положень Міжнародних стандартів фінансової звітності (далі – МСФЗ), питання обліку поліпшення та ремонтів є особливо актуальними. Враховуючи відмінність нормативного регулювання бухгалтерського обліку ремонтів та модернізації основних засобів відповідно до національних положень та міжнародних вимог, суб'єкти господарювання шляхом розробки облікової політики регламентують порядок віднесення витрат на ремонт основних засобів до складу витрат звітного періоду або ж включення їх до вартості основних засобів.

Відповідно до вимог МСБО 16 «Основні засоби» [1] витрати на ремонт об'єкта основного засобу можуть бути:

- а) віднесені до витрат звітного періоду без їх подальшої капіталізації;
- б) капіталізуватися, шляхом їх віднесення до балансової вартості основного засобу.

До витрат звітного періоду зазвичай відносяться витрати на технічне обслуговування основних засобів, які понесені підприємством для відновлення майбутніх економічних вигод та підтримання основного засобу у придатному для використання стані. Тобто до даних витрат належать витрати на щоденне обслуговування об'єкта основних засобів (витрати на оплату праці, списані матеріали та запасні частини тощо).

Поняття та визначення капітального ремонту в МСБО 16 «Основні засоби» на відміну від П(С)БО 7 «Основні засоби» [2] відсутнє. Дану особливість підприємствам слід врахувати при розробці облікової політики в частині бухгалтерського обліку основних засобів. Проте, параграф 13 МСБО 16 «Основні засоби» містить опис переліку витрат, які збільшують вартість основних засобів та підлягають капіталізації, а саме:

- зміна об'єкта основних засобів, яка призведе до збільшення строк корисної експлуатації, зростання потужності;
- удосконалення деталей та вузлів машин для підвищення якості продукції, яка виготовляється підприємством;
- запровадження нових виробничих процесів, що забезпечують зменшення витрат на виробництво продукції.

При цьому слід чітко розуміти, що капіталізації підлягатимуть тільки витрати, які забезпечать ймовірність того, що підприємство отримає майбутні економічні вигоди у зв'язку з проведенням ремонту та заміни запасних частин. Також вартість такого ремонту або заміни запасної частини можна достовірно визначити.

У випадку проведення модернізації основного засобу, виведення його з експлуатації та консервації амортизація за вимогами МСБО 16 «Основні засоби» продовжує нараховуватися, що є відмінним порівняно з вимогами національних стандартів бухгалтерського обліку. Слід також врахувати, що витрати, які капіталізуються збільшують вартість основного засобу і тому амортизацію необхідно нараховувати з нової балансової вартості та залишкового строку корисної експлуатації основного засобу.

Підсумовуючи вищенаведене, слід звернути увагу на наявність різних підходів до облікового відображення ремонтів основних засобів відповідно до міжнародних та національних вимог. Зазначені особливості на рівні підприємства врегульовуються в обліковій політиці.

Список використаних джерел:

1. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 16 «Основні засоби» URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/929_014
2. Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби» URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0288-00>.

Лойко Л. В.,
магістр, спеціальність «Облік і оподаткування»,
науковий керівник:
к.е.н., доцент Ільченко О. О.,
Національна академія статистики, обліку та аудиту
(м. Київ)

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ОБЛІКУ І КОНТРОЛЮ НЕОБОРОТНИХ АКТИВІВ ПІДПРИЄМСТВА

Ефективне функціонування підприємства передбачає наявність необоротних активів, що вимагає постійного контролю за їх використанням зі сторони управлінського персоналу, а тому одним із основних завдань обліку необоротних активів є надання повної, правдивої та неупередженої інформації щодо них.

Необоротні активи підприємства в цілому складаються з основних засобів, інших необоротних активів та нематеріальних активів.

Основними нормативними актами, що регулюють облік основних засобів в Україні є: Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби» де подане таке їх трактування, що основними засобами можна вважати ті матеріальні активи, які підприємство утримує (здійснює тотальний контроль (володіє, користується та розпоряджається) очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких більше одного року та в процесі діяльності принесуть економічні вигоди, а термін їх експлуатації буде більше одного року використання або операційного циклу, якщо він довший за рік і свою вартість вони поступово будуть переносити на знову створений товар (роботу, послугу)» [1].

Щодо трактування сутності основних засобів в міжнародному законодавстві за МСБО 16 «Основні засоби» то основними засобами в міжнародній практиці вважаються матеріальні об'єкти, які утримують для використання у виробництві або постачанні товарів, виконання робіт чи наданні послуг у вигляді оренди іншим підприємства або для адміністративних цілей та використовуватимуть, за очікуванням, протягом більше одного звітного періоду» [3].

Крім того як зазначалося до необоротних активів відносяться: